

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 205/19

לפני: כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופטת י' וילנר

המערער: ולדיסלב לברוב

נ ג ד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. פלוני

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים
בת"פ 52015-12-15 מיום 26.11.2018 שניתן על ידי כב'
השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

תאריך הישיבה: ד' בסיון התש"ף (27.05.2020)

בשם המערער: עו"ד אלון קריטי

בשם המשיבה 1: עו"ד נורית הרצמן

פסק-דין

השופט י' אלרון:

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטת ר' פרידמן-פלדמן) בת"פ 52015-12-15 מיום 26.11.2018, בגדרו נגזר על המערער עונש מאסר בפועל למשך 8 שנים ומחצה, והופעל עונש מאסר מותנה של 7 חודשים שהיה תלוי ועומד נגדו, חלקו בחופף וחלקו במצטבר, כך שהוטל עליו עונש מאסר כולל של 8 שנים ו-10 חודשים לריצוי בפועל, החל מיום מעצרו. כמו כן הושת על המערער עונש של 8 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל יעבור עבירת אלימות מסוג פשע; ותשלום פיצוי למתלונן בסך של 100,000 ש"ח.

מלכתחילה הוגש הערעור גם על הכרעת הדין, אולם לאחר ששמענו את טיעוני הצדדים במלואם בדיון שנערך לפנינו, הודיע המערער על חזרתו מערעורו על הכרעת הדין, ולפיכך הוא נדחה בפסק דינו החלקי מיום 27.5.2020.

נותר אפוא להכריע בערעור על גזר הדין.

כתב האישום

2. נגד המערער הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיפים 329(א)(1) ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק; והשמדת ראיה, לפי סעיף 242 לחוק.

על פי המתואר בכתב האישום, המתלונן ויוני ליטווין (להלן: ליטווין) עבדו שניהם כווטרינרים בעיר בית שמש, והיתה ביניהם תחרות עסקית. על רקע תחרות זו, פנה ליטווין לחברו אריה ינקו (להלן: ינקו) וביקש ממנו לפגוע במתלונן פגיעה קשה. בהמשך לכך, פנה ינקו לחברו של המערער, בן חלפון (להלן: חלפון) וביקש ממנו לפגוע במתלונן תמורת בצע כסף. חלפון פנה למערער ולשניים נוספים, דן מישייב ואסף ניסימוב (להלן מישייב, ניסימוב, ושלושתם יחד: התוקפים) וביקש כי יסייעו לו לפגוע במתלונן בתמורה לתשלום, ואלו נעתרו לבקשתו.

בהתאם לתכניתם, ביום 24.11.2015 הצטיידו הארבעה במסכות ובכפפות שרכשו בחנות צעצועים, בפתקים המזוהים עם ארגון "אנונימוס" ובפתקים נוספים שעליהם הכיתוב "רוצח, לא לניסויים בקופים" אשר נועדו להסוות את הקשר שבין התקיפה המתוכננת לתחרות העסקית עם ליטווין. כן הצטיידו התוקפים בטלפון נייד חדש שבאמצעותו תכננו ליצור קשר עם המתלונן.

באותו הלילה, בסמוך לשעה 01:00 לפנות בוקר, התקשרו התוקפים למתלונן באמצעות הטלפון החדש שרכשו, ומסרו לו כי באצטדיון נטוש סמוך לעיר בית שמש ישנו כלב פצוע הקשור בחוט ברזל וזקוק לטיפול וטרינרי בדחיפות, בודעם כי המתלונן יעשה כל שביכולתו כדי לסייע לחיה פצועה. ואכן, המתלונן נסע לאצטדיון, שם פגשו אותו המערער וחבריו, תקפו אותו והפילוהו ארצה, השליכו לעברו אבנים, בעטו בראשו ובפניו, והיכוהו בפניו ובזרועו השמאלית באמצעות אבן גדולה, שהיקפה עולה על 20 ס"מ.

במהלך התקיפה שאל המתלונן את התוקפים מדוע הם מכים אותו, ובתגובה אמר לו אחד מהם: "רוצח, רוצח". בתום תקיפת המתלונן שברו התוקפים את הטלפון הנייד של המתלונן, ניפצו את שמשת רכבו, חיבלו במצת הרכב כך שלא ניתן יהיה לנהוג בו, השליכו בזירה את הפתקים שהביאו עמם ונמלטו בריצה מהמקום.

לאחר מכן השליכו התוקפים לנחל שורק את הבגדים והכפפות ששימשו אותם בביצוע התקיפה, ויצרו קשר עם ינקו על מנת לדווח לו שהשלימו את חלקם בעסקה ולתאם עמו מועד לקבלת התמורה הכספית שהובטחה להם.

כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות חמורות בפניו ובזרועו אשר הצריכו את אשפוזו בבית חולים למשך שבוע, ואת ניתוח זרועו השמאלית.

3. להשלמת התמונה יצוין כי כתב האישום המתואר הוגש תחילה נגד המערער, ינקו, חלפון ומישייב. כתבי אישום נפרדים הוגשו נגד ליטווין שהזמין את התקיפה, ונגד ניסימוב, שהשתתף בהכנות לקראת התקיפה וכן הסיע את התוקפים למקום ביצוע העבירה. בהמשך, בהתאם להסכם "עד מדינה" שנחתם עמו, ולאחר שהעיד במשפטו של ליטווין, בוטל כתב האישום בעניינו של ינקו.

ניסימוב הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון, ונגזר עליו עונש של חמש שנות מאסר בפועל, עונש מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

ליטווין הורשע לאחר שמיעת ראיות ונידון לעונש של שבע שנות מאסר בפועל, עונש מאסר על תנאי, פיצוי למתלונן וקנס. ערעור וערעור שכנגד על מידת העונש, תלויים ועומדים בפני בית משפט זה (ע"פ 3037/19 וע"פ 2947/19 בהתאמה).

חלפון ומישייב – שותפיו של המערער לכתב האישום – הודו והורשעו אף הם במסגרת הסדר טיעון, והושת על כל אחד מהם עונש של שבע שנות מאסר, וכן עונשי מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן. ערעורו של חלפון נמחק בהסכמתו (ע"פ 6355/17 חלפון נ' מדינת ישראל (28.9.2017)) ואילו ערעורו של מישייב התקבל, בהסכמת המשיבה, כך שעונש המאסר בפועל שהוטל עליו הופחת לשש שנים, וזאת בשל "הליך שיקומי מרשים וארוך" שעבר (ע"פ 5478/17 מישייב נ' מדינת ישראל (28.9.2017)).

4. לאחר שמיעת ראיות, הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, וזיכהו מעבירות של שיבוש מהלכי משפט והשמדת ראיה.

בגזר דינו קבע בית המשפט המחוזי כי הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה הם הגנה על שלמות גופו של אדם והגנה על ביטחון הציבור. עוד נקבע כי נסיבות ביצוע העבירה חמורות ביותר, שכן המערער השתתף בתכנון הפגיעה במתלונן מבלי להכירו, תמורת בצע כסף, ניצל את טוב לבו של המתלונן שנרתם לסייע לחיה פצועה, והותיר אותו חבול באצטדיון שומם מבלי יכולת להזעיק עזרה או לנסוע מהמקום.

אשר לנזק שנגרם מהעבירה, נקבע כי אירוע התקיפה שינה את חייו של המתלונן; פגע בתחושת הביטחון שלו ובאמון בסוכבים אותו; גרם לו לנזקים פיסיים ונפשיים מורכבים המחייבים תהליך שיקום ארוך; ופגע בתפקודו התעסוקתי.

לאור האמור ובהתאם למדיניות הענישה הנוהגת, קבע בית המשפט המחוזי את מתחם העונש ההולם, בדומה לזה שנקבע בעניינם של חלפון ומישייב, שותפיו של המערער לכתב האישום, על 7 עד 12 שנות מאסר בפועל. בהקשר זה צוין כי חלקו של המערער באירוע "אינו קטן מזה של נאשם 3 [מישייב – י' א'], וההבדל בינו לבין נאשם 1 [חלפון – י' א'] שולי, מאחר שתקיפת המתלונן היא החלק המשמעותי בקביעת מתחם הענישה".

5. אשר לגזירת העונש בתוך המתחם, התחשב בית המשפט המחוזי לקולא בתקופה הממושכת בה היה המערער נתון במעצר, וכן במידת מה גם בגילו הצעיר. מנגד, כשיקולים לחומרא צוינו עברו הפלילי של המערער הכולל הרשעות בעבירות רכוש, אלימות וסמים, והעובדה כי העבירה דנן בוצעה על ידו בשעה שהיה תלוי ועומד נגדו עונש מאסר מותנה בר הפעלה.

עוד נקבע כי בניגוד לשותפיו לכתב האישום, המערער לא הודה במיוחד לו ולא נזקף לזכותו היעדר עבר פלילי או תהליך שיקום משמעותי, ומשכך לא מתקיימות בעניינו הנסיבות המקלות שהתקיימו אצל שותפיו; וכי מעורבותו של המערער בתקיפה היתה חמורה מזו של ניסימוב שלא השתתף בתקיפה עצמה.

בהתחשב בכל אלו, נקבע כי יש למקם את עונשו של המערער "קרוב לאמצע המתחם".

לבסוף, נקבע כי עונש המאסר בפועל שהוטל על המערער יחל להימנות ממועד מעצרו, חרף העובדה כי חמישה חודשים מתוך תקופת מעצרו רוצו במקביל כעונש מאסר שנגזר עליו בגין הרשעתו בעבירה של החזקת סם לצריכה עצמית (ת"פ 15-11-66349). אשר למאסר המותנה שהיה תלוי ועומד נגדו בגין הרשעתו בעבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות וגניבה (ת"פ 13-09-14665), נקבע כי הוא יופעל כך ששלושה חודשים מתוכו ירוצו בחופף וארבעה חודשים במצטבר לעונש המאסר הנוכחי.

לנוכח כל האמור, נגזר על המערער עונש כולל של מאסר בפועל למשך שמונה שנים ועשרה חודשים, ועונשים נוספים כמפורט בפסקה 1 לעיל.

טענות הצדדים בערעור

6. לטענת המערער, חלקו בתקיפה היה מצומצם מזה של שותפיו לכתב האישום. בהקשר זה נטען כי המערער פותה על ידי חלפון להשתתף בתקיפה; כי לא היה "דומיננטי" בהכאת המתלונן; כי הוא לא היה הגורם שאליו פנה ליטוויין כדי "להזמין" את התקיפה; וכי הוא לא טיפל בהסדרת התשלום בגינה. עוד נטען כי בניגוד לשותפיו, לא הוכחה מודעותו לתחרות העסקית שעמדה בבסיס התקיפה וכן מודעותו לתמורה הכספית עובר לתקיפה. משכך, לטענת המערער לא ניתן לראותו כ"שכיר חרב", או כמי שבא לפגוע במתלונן על רקע תחרות עסקית.

לנוכח כל זאת, כך נטען, היה על בית המשפט לקבוע בעניינו מתחם עונשי נמוך מזה שנקבע בעניינם של שותפיו לכתב האישום.

נוסף על כך, נטען כי מתחם העונש שנקבע בעניינו של ניסימוב הועמד על 3-8 שנות מאסר, וזאת חרף העובדה כי לחובתו עבר פלילי "עשיר" יותר מזה של המערער, וכי הורשע אף בעבירה של סיוע לשיבוש הליכי משפט.

המערער הוסיף וטען, כי בית המשפט החמיר עמו יתר על המידה בגזירת עונשו בתוך המתחם. בהקשר זה נטען כי בית המשפט לא התחשב כראוי בנסיבותיו המקלות של המערער, ובהן כי היה נתון במעצר עד לתום ההליכים, כאשר משפטו נמשך כשלוש

שנים; וכי היה ראוי לזקוף לזכותו גם את העובדה שניהל "משפט מצומצם" בכך שביקש לחקור רק 6 עדים מתוך 56 עדי תביעה.

לבסוף נטען כי הפיצוי שהושת על המערער בסך של 100,000 ש"ח, גבוה באופן משמעותי משיעור הפיצוי המקובל במקרים דומים, ואף מהפיצוי שהוטל על ניסימוב (בסך של 25,000 ש"ח). מכל מקום, נטען כי המערער אינו יכול לעמוד בתשלום הפיצוי למתלונן בשלב זה נוכח היותו נתון במעצר משך תקופת משפטו, ומשכך, נתבקש עיכוב ביצוע תשלום הפיצוי עד לשחרורו ממאסר.

7. מנגד, לטענת המשיבה, יש לדחות את הערעור על חומרת העונש.

בניגוד לטענת המערער, נטען כי הוכח שהלה השתתף באירוע התקיפה מתוך בצע כסף ונטל חלק פעיל ודומיננטי בהכאת המתלונן.

אשר להחמרת עונשו של המערער על פני עונשם של שותפיו לכתב האישום, נטען כי חרף גילו הצעיר, המערער בעל עבר פלילי ממשי, והעבירה מושא כתב אישום זה נעברה בשעה שתלוי ועומד נגדו עונש מאסר מותנה בגין הרשעתו בעבירות אלימות נגד קטינים, מבלי שיהיה בכך כדי להרתיעו.

הודגש כי המערער בחר לנהל את משפטו, לא הודה במיוחס לו, לא עבר הליך שיקום ממשי, ולא הביע חרטה על מעשיו. בנסיבות אלו נטען כי ההחמרה בעונשו לעומת עונשם של שותפיו לכתב האישום מבטאת את חומרת נסיבותיו האישיות של המערער.

עוד נטען כי בניגוד למערער, ניסימוב הודה במשטרה, סייע בחקירת הפרשה ולא השתתף בעצמו בתקיפת המתלונן, ומשכך אין מקום להשוות בין עונשם של השניים.

לבסוף נטען כי לא היה טעם ממשי שלא לקבוע את עונשו של המערער קרוב לרף העליון של מתחם העונש; כי ניתן היה שלא לנכות מעונשו את תקופת המעצר במלואה, שכן חלקה שימשה כעונש על עבירת הסמים שבה הורשע; וכי הפעלת עונש המאסר המותנה נגדו נעשתה חלקה בחופף לעונש שנגזר עליו. לשיטת המשיבה "נעשה עמו חסד" בקביעת עונשו, ובוודאי שלא היתה כל סטייה ממדיניות הענישה הנוהגת.

8. לאחר שעיינתי בנימוקי הערעור ושמעתי טענות באי-כוח הצדדים בדיון שנערך לפנינו, באתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

בטרם אדון בטענות לגופן, אזכיר את הכלל לפיו ערכאת הערעור לא תתערב בעונש, אלא במקרים חריגים בהם נפל פגם מהותי בגזר דינה של הערכאה הדיונית, או שהעונש שנקבע סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים (ע"פ 8146/16 אנטילי נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (6.2.2018)).

מכל מקום, דומה כי כלל זה אינו נדרש במקרה דנן, שכן לא נפל כל פגם בעונש שנגזר על המערער.

9. חומרתה הרבה של עבירת החבלה בכוונה מחמירה בה הורשע המערער, ופגיעתה הקשה בערכים המוגנים של הגנה על שלום הציבור וביטחוננו, הביאו את המחוקק לקבוע בגינה עונש מאסר ממושך, שני בחומרתו רק לעבירת הרצח.

מובן כי נוכח המנעד הרחב של הנסיבות האפשריות לביצוע העבירה, ונסיבותיו האישיות של הנאשם במקרים השונים, קיימת קשת רחבה של מתחמי ענישה שנקבעו בגין עבירה זו, אולם במקרים המתאימים נקבעו אף עונשים חמורים מאלו שהוטלו על המערער (למתחמי ענישה גבוהים שנקבעו בגין עבירה זו, ראו לדוגמה ע"פ 6931/16 מדינת ישראל נ' ברגיטי, פסקה 25 (5.6.2018) וההפניות המובאות שם).

10. בנסיבות המקרה דנן, הן שיקולי ההלימה והן שיקולי ההרתעה מחייבים ענישה מוחשית ומרתיעה אשר תשדר מסר חד וברור לפיו שלמות גופו של אדם וביטחוננו אינם הפקר.

מסכת האירועים המתוארת בהכרעת הדין מגוללת פרשה שלא ניתן להמעיט בחומרתה. המערער ושותפיו תקפו את המתלונן על מנת למנוע ממנו התנהלות עסקית לגיטימית. במסגרת זו, ניצלו את טוב לבו ומסירותו הרבה של המתלונן לעבודתו כווטרין, אשר נכון היה לצאת מביתו באישון לילה על מנת לסייע לחיה פצועה במצוקתה, ובעורמה תכננו את הגעתו לאזור שומם, שם ארכו לו, היכו אותו באכזריות רבה בעודו שוכב על הארץ, ושברו את ידו, הלא היא מטה לחמו.

המערער ושותפיו לעבירה לא הסתפקו בכך, אלא המשיכו וחיבלו ברכבו של המתלונן ובמכשיר הטלפון הנייד שלו על מנת שיקשה עליו להזעיק עזרה, לחלץ את עצמו מהזירה, ולהשיג את הטיפול הרפואי לו נזקק.

יוצא אפוא שהמתלונן – קורבן ונפגע העבירה של המערער וחבריו – גילה חמלה רבה כאשר שמע על היותה של חיה פצועה הזקוקה לטיפול ויצא בדחיפות לסייע לה באישון ליל.

ואולם המערער ושותפיו לא גילו אף קורטוב מאותה חמלה ורגישות אנושית שהפגין, אלא להיפך, חבטו בו ללא רחם, היכו אותו עד זוב דם ושברו את עצמותיו, עד כדי כך שרעייתו התקשתה לזהותו. לעניין זה אין לי אלא להפנות לתמונות הקשות שהוגשו לעיוננו, המתעדות את החבלות החמורות בפניו ובגפיו.

11. חמור מכך, המערער ושותפיו פעלו כ"שכירי חרב" בתקיפתם את המתלונן, ולא עשו זאת אלא מתוך תאוות בצע. בפסיקת בית משפט זה ניתן לא אחת ביטוי לחומרה היתירה שבה יש להתייחס לתופעת "שכירי החרב", התוקפים אזרחים תמימים וחפים מפשע, ולצורך בענישה מרתיעה אשר תצטרף למאבק בתופעה מכוערת זו (ראו והשוו ע"פ 2142/10 עואמי נ' מדינת ישראל, בפסקה 4 (28.10.2010); בהקשר זה יוער כי בא-כוח המערער הפנה לגזר הדין המקל שהוטל על נאשם, שהיה גם הוא "שכיר חרב", בת"פ (ת"א) 4127/09 מדינת ישראל נ' זנקו (1.2.2010), וביקש לגזור ממנו גזירה שווה לעניין עונשו של המערער דכאן – ואולם בית משפט זה החמיר באופן משמעותי בעונשו של אותו נאשם בע"פ 2142 הנ"ל, ואף זאת מבלי למצות עמו את הדין).

אין בידי לקבל את טענת המערער לפיה הכרעת הדין "שותקת" ביחס למודעותו לרקע לתקיפה ובאשר לתמורה שהובטחה לו בגינה עובר למעשים. עיון בקביעותיו של בית המשפט המחוזי מעלה כי מודעות לפרטים אלו יוחסה למערער באופן מפורש, כדלקמן:

"השיחות האינטנסיביות בין בן [חלפון] לבין ינקו, ובמקביל בין הנאשם [המערער – י' א'] לבין בן [חלפון] ודן [מישייב], סמוך לפני ואחרי האירוע, שיחות שתוכנן עולה בקנה אחד עם תכנון התקיפה, עם ביצוע התקיפה ולאחר מכן שיחות הקשורות בקבלת תשלום – מעידות על הקשר בין הנאשם לבין השניים האחרים, במה שנוגע לתקיפת המתלונן, לרבות קבלת התשלום עבור התקיפה" (פסקה 42 להכרעת הדין).

איני מקבל אף את טענת המערער לפיה חלקו בהכאת המתלונן לא היה "דומיננטי". משעה שנקבע כי המערער נטל חלק ממשי בהכאת המתלונן, אין חשיבות לשאלה מי גרם למתלונן לאיזו מחבלותיו, ועל ידי מי בוצעה הסדרת התשלום בגין התקיפה. יתירה מכך, בעדותו של המתלונן, שנמצאה מהימנה על ידי בית המשפט המחוזי, נאמר כי שני "תוקפים עיקריים" היכו אותו, מלבד חלפון שאותו זיהה. ממילא אין כל בסיס לטענה כי מעורבותו של המערער בתקיפה היתה פחותה מזו של שותפיו לכתב האישום.

12. נוסף על כך, לא מצאתי טעם בהשוואה בין העונשים שהוטלו על המערער ואלו שנגזרו על ניסימוב. כפי שנאמר בפסיקה לא אחת, עקרון אחדות הענישה הינו שיקול אחד מבין מכלול השיקולים שעל בית המשפט לאזן בבואו לממש את תכלית הענישה, ואינו השיקול הבלעדי או המכריע (ע"פ 945/18 סלאימה נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (14.1.2019); ע"פ 5080/15 עביד נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (10.3.2016)).

בענייננו, המערער השתתף בתקיפתו הפיסית של המתלונן ולא נטל אחריות על מעשיו לאורך ההליך המשפטי שהתנהל בעניינו. זאת בניגוד לניסימוב שאמנם השתתף בביצוע המעשים, אך לא נטל חלק בהכאת המתלונן, הודה במעורבותו בתקיפה עוד בחקירתו במשטרה, ואף סייע בידה בפענוח האירוע. משכך, בדין נקבעו מתחמי ענישה שונים למערער ולניסימוב.

בשולי הדברים יובהר כי בחירתו של המערער לנהל את משפטו היא זכות העומדת לו, ומובן כי מימושה לא נזקף לחובתו באופן שהביא להחמרה בעונשו. ממילא אין בטענה לפיה ניהל המערער משפט "מצומצם" כדי להצדיק הקלה בעונשו.

13. אשר לגובה הפיצוי שהוטל על המערער, הלכה היא כי ערכאת הערעור לא תיטה להתערב בשיקול דעתה של הערכאה הדיונית בקביעת הפיצוי לנפגע העבירה אלא במקרים חריגים שבהם נקבעו פיצויים בסטייה קיצונית משיעור הפיצוי הראוי (ע"פ 9399/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (13.7.2017)).

הפיצוי שהוטל על המערער אינו מצדיק התערבות כזו, בפרט בשים לב לנזקים הפיסיים, הכלכליים והנפשיים שנגרמו למתלונן וההליך הארוך הצפוי לשיקומו.

14. לבסוף, לא מצאתי כי יש להיעתר לבקשת המערער לעכב את תשלום הפיצוי עד לשחרורו ממאסרו. כפי שנפסק לא אחת, יכולתו הכלכלית של מבצע העבירה אינה שיקול רלוונטי בקביעת הפיצויים לנפגע העבירה (ע"פ 9552/16 קומבו נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (22.1.2018)).

זאת ועוד, בקשה לעיכוב ביצוע על רכיב הפיצויים, שהוגשה על ידי המערער בד בבד עם הודעת הערעור, נדונה ונדחתה בהחלטתו של חברי השופט א' שטיין מיום 31.1.2019, תוך שצוין כי המערער רשאי לפנות אל המרכז לגביית קנסות על מנת לבקש מהם את פריסת התשלומים או דחייתם. אולם לדברי בא-כוחו, המערער מסיבותיו שלו, נמנע מפנייה אל המרכז לגביית קנסות ולא החל לשלם את הפיצוי שהוטל עליו. בנסיבות אלו אין לנו אלא לדחות את בקשתו זו אף עתה.

15. יש לקוות כי חזרתו של המערער מערעורו על הכרעת הדין מלמדת לפחות באופן חלקי על הכרה במעשיו וחרטה עליהם, וכי במהלך ריצוי מאסרו הוא ישולב בהליך טיפולי מתאים במסגרת בית הסוהר על מנת לשוב לאורח חיים נורמטיבי.

16. הערעור נדחה אפוא.

ש ו פ ט

השופט נ' סולברג:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופטת י' וילנר:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

לפיכך הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' אלרון.

ניתן היום, ט"ו בסיון התש"פ (7.6.2020).

שופט

שופט

שופט